

**ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΙΚΡΟΝ ΚΑΙ ΑΚΟΡΕΣΤΟΝ ΑΔΗΝ
ΠΟΙΗΜΑ ΚΥΡ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΙΚΑΤΟΡΟΥ
ΕΚ ΠΟΛΕΩΣ ΡΗΘΥΜΝΗΣ**

(έκδ. Bakker – Van Gemert – Brokkaar)

Ὡς πρिकाμένος με χολήν, διατὶ πολλὰ ἐγρύπνου, 1
 ἦθεκα ν' ἀποκοιμηθῶ, νὰ πάρω ἀέραν ὕπνου. 2
 Ἐφάνιστή μου κείτοντα εἰς ὕπνοφантаσιά μου 3
 -ἐπόνειν τὸ κεφάλι μου κι ἔκλαιγεν ἡ καρδιά μου-, 4
 ἐφάνιστή μου νὰ περνῶ σ' ἓνα λεφτὸ λαγκάδι 5
 καὶ μέσα ἔγεμε θεριά, ἀμέτρητο κουράδι.
 Μέσα στὸ μέσον τῶν θεριῶν δράκον μέγαν εἶδα
 καὶ μέσα ἀπὸ τὸ στόμα του φαρμάκιν ἐξεπήδα
 καὶ μέσα ἀπὸ τὸ κοῦφος του λόγγες φωτιάς ἐβγαῖναν,
 σπίθες ὀμάδι με καπνὸν κι ἔρχονταν πρὸς ἐμέναν. 10
 Κι ὁ δράκος τοῦτος ἔστεκε, ὡς λέοντας ἐμουγκᾶτον
 καὶ φαίνεται μου τάχατες κι ἐμέναν ἀπονᾶτον.
 Κι ἐγὼ πολλὰ ἐφοβήθηκα κι ἀρχίζω νὰ τρομάσσω,
 μήπως ἀπὸ τὸ στόμα του με θάνατον περάσω.
 Καὶ πάραυτα μετὰ σπουδῆς ὀμπρὸς ὀπίσω ἐστράφη· 15
 μέσα στὸ λεφτολάγκαδον ἐπήδα σὰν τὸ λάφι.
 Κι ἐγὼ ὅσο ἠμπόρουν ἔφευγα ἐκ τὸ θεριὸν ἐκεῖνο,
 ὀγιά νὰ φύγω νὰ κρυφθῶ ἐκ τὸ κακὸν ἐκεῖνο.
 Κι ἀπ' αὐτὸ ν' ἀπολυτρωθῶ, νὰ φύγω δὲν ἠμπόρουν
 κι ἐκεῖνο τὸ κακὸ θεριὸ φάγει με θέλει, ἐθώρουν: 20
 ἦτον τὸ μάτι του σ' ἐμέν, ἀρχίζει νὰ τὸ στένη
 κι ἐκίνησε νὰ πηλαλῆ, ἀπάνω μου νὰ βγαίνει.
 Κι ἐσκόπησά το πάραυτα τὸ πὼς ἐχθρὸν τὸν ἔχω
 κι εἶπα: «Πριχοῦ ἔρθη ἀπάνω μου, ἄς πηλαλῶ, νὰ τρέχω».
 Λοιπὸν ὁ νοῦς μου ἐγέμισε στὸ φύγει νὰ κινήσω· 25
 καὶ τὸ κινήσει, πάραυτα κι ὁ δράκος ἐξοπίσω!
 Καὶ με θυμὸν μ' ἐζύγωνε κι ἐδῶ κι ἐκεῖ με πάγει
 κι ὡσὰν ἐχθρὸς ἐβούλετον νὰ σώση νὰ με φάγη.
 Κι ἐγὼ φοβόντας δυνατὰ νὰ μὴ με καταφθάση,

ὅσον ἠμπόρουν ἔφευγα κι ἔτρεχα, μὴ μὲ πιάση. 30
 Καὶ πηαίνοντας μοῦ ἐφάνηκε νὰ δῶ νερό, λιμνιώνα,
 καὶ ποταμὸν ἀπέρατον καὶ δάσος καλαμιώνα,
 κι ἔτρεχεν αἷμα καὶ νερό, θολὸν καὶ βουρκωμένον,
 καὶ μέσα ἐτρέχασιν θεριά, κεφάλια ἴποθαμένων.
 Καὶ ἐκ τὸν φόβο τοῦ θεριοῦ στὸν ποταμὸν ἐμπῆκα 35
 καὶ μὲ μεγάλο κίντυνο ἀντίπερά του ἐβγήκα. /
 Καὶ τὸ περάσει καὶ σταθῆ στὸν ποταμὸν ἐκεῖθες,
 φωνὴ μὸφάνη κι ἤκουσα: «Ἄθλιε, πόθεν ἦλθες,
 ὁπὸν τὸ σπίτι τοῦ θεριοῦ, ἢ κατοικιὰ τοῦ δράκου
 καὶ τῶμπα κι ἔβγα τῆς αὐλῆς τοῦ Χάρου τοῦ κοράκου;» 40
 Καὶ στένομαι ν' ἀφικραστῶ τίς ἦτον ὀπόμίλει
 κι εἶδα τὸν δράκο κι ἔστεκε στοῦ ποταμοῦ τ' ἀχείλι
 καὶ μπαίνει μέσα στὸ νερὸ κι ἔρχετον ὅθεν ἤμουν
 κι ἔπασχεν, ὡς μοῦ φαίνεται, νὰ πάρη τὴν δοχὴ μου.
 Λοιπὸν τὸ δεῖν το, πάραυτα τὸν δρόμο πάλι ἐπῆρα. 45
 Καὶ τόσα ὀποῦ ἴκουράστηκα, ὄψια τῆς γῆς καθίζω·
 τὰ γόνατά μου ἐτρέμασι ἴκ τὴν στράτα τὴν γυρίζω.
 Κι ὁ ἴδρωτάς μου ἐκίνησε, τὰ γόνατά μου ἐτρέμαν
 κι ὀμπρὸς ὀπίσω ἐγύρισα τὸ ποῦ νὰ κάμω στέμα
 καὶ νὰ ἴβρω τόπο νὰ βολῆ νὰ πᾶ ν' ἀποκουμπήσω 50
 κι ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θεριοῦ νὰ φύγω νὰ γλυτώσω.
 Κι ἐφάνιστή μου τάχατες νὰ δῶ ἴνα μέγα σπήλιο
 εἰς ἓνα σκίσμα φαραγγιοῦ, μαῦρο καὶ δίχως ἥλιο.
 Κι ὁ νοῦς μου τὸ ἐγέμωσε νὰ φύγω ἀπὸ τὸν κάμπο,
 νὰ πηλαλήσω δυνατὰ στὸ σπήλιο μέσα νὰ ἴμω. 55
 Λοιπὸν στὸ σπήλιον ἔδραμα, στὸν σκοτεινὸ τὸν τόπο,
 ἴδρομαχισμένος δυνατὰ καὶ μὲ μεγάλο κόπο.
 Καὶ τὸ ἴμει μέσα καὶ σταθῆ, εἶδα ἓναν μαυροφόρο
 καὶ θεὸ νὰ στρέψω, πάραυτα κι ὁ δράκος ἔν' στὸν πόρο!
 Κι εὐθύς τὸ στόμα του ἄνοιξε, μαῦρον καπνὸν ἐβγάνει 60
 κι ὁ μαυροφόρος μ' ἄρπαξε, στὸ στόμα του μὲ βάνει.
 Κι ἐφάνη μου, ἐγκρεμίστηκα στῆς μαύρης γῆς τὸν πάτο
 κι ἐβούλησα κι ἐδιάβηκα στὸν Ἄδην ἀποκάτω.

Κι ἡῶρα τὲς πόρτες σφαλιστὲς καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα
καὶ μετὰ μαῦρα φλάμπουρα ἀπέξω τεντωμένα. 65

Κι εἶδα τὸν Χάρο κι ἔμπαινε κι ἔβγαινε θυμωμένος,
σὰν μακελάρης καὶ φονιάς τὰ χέρια ματωμένος,
μαῦρον ἐκαβαλίκευε, ἐβάστα καὶ κοντάρι
κι ἐκράτειεν εἰς τὴν χέραν του σαγίτα καὶ δοξάρι·
κι εἶχε θωριὰν ἀγριόθωρη, μαύρη κι ἀλλοτριωμένη 70
κι ἡ φορεσιά του χάλκινη καὶ καταματωμένη.